

NAŠE NOVINY

Prosinec 1993 - Magazín

Nezávislý třebaňský občasník

Do války se
vstává brzy
str. 6 - 7

Záchráni moji
malou, pane
doktore...?
str. 8 - 9

Babičky se
na vánoce
těšej...

str. 11 - 14

Krásné vánoce a všechno nej
do nového roku Třebaňákům,
Jakož i přespolním !

Naše noviny

MAGAZÍN NN

Zdravíme vás, po roce.
Šílení vánoční a jiné
dosahuje vrcholu, řekli
jsme si, nejvyšší čas na
Magazín NN. Tu je.
Tak jak, v republice České?
Rok už to kroutime, jak se
dá; mám za to ovšem, že
ne zas tak úplně nejhůř.
Koneckonců, jsme
pragmatici, my Češi, a když
už člověk jednou je, tak
má pociť koukat, aby byl.
že ju...

Podléhali jsme před
dvacáti měsíci v těchto
místech kolektivnímu
uzpomínání. Věděli jsme,
proč to děláme, teď časy se
mění. A jsme o rok starší a
taky moudřejší. Někteří.
Takže k nobudit.
U tuto chvíli, psací, mají,
ne čteci, uvaž, mně pan
Smolík definitivně ano
ještě neřekl. Listujte dál,
uvídíte, jak to dopadlo.
Taky křížovku ještě
nemám. Ale už se chystá,
prý, a času pořád ještě u
tuhle třetiprosincovou
chvíli jakžtakž.

Zato mám jednu dost
dobrou povídku, taky
jedna reportáž by se našla,
mám spoustu básní a úvah
a taky fejeton o taky
pohádku. A test. A kdo
vyhraje, dostane stovku.
A taky se mi honí po stole
pár uzpomínek. Ale myslím
hlavně na to, co bude. Jak
se vám tenhle magazín
bude zaměňovat. Jestli mu
dáte přednost před šílením
vánočním a jiným. Alespoň
na chvíli.

Tak si hezky prosimovás
počtěte a někdy za rok
snad zase nashle.

* Miloslav FRÝDL

Rozhodnutí

* Věra CHUÁLOVÁ

Na jednu misku PRO,
na druhou PROTIL.
Báhy se zachvívají,
lékárník HOZUM pracuje přesné.
Miska s PROTIL pomalu klesá,
Pak ale CIT vhodí na misku s PRO jedno
CHCI.
HOZUM ustrne, neříká však nic,
Snad obdivuje držost,
snad předem ví, že by prohrál.
Zrodila se nepočítatelná,
Bla koho z ní více obvinit?

PraVda totiž boli...

ALE VŠE ZÁLEŽÍ NA NÁS

Je mezi námi mnoho lidí,
kteří mají srdce otevřené
a nemusí být z nějaké
superspolečnosti, jsou to
hlavně obyčejní lidé,
ohleduplní, připraveni
pomoci v každé situaci. I
když nyní žijeme, dalo by
se říci, v uspěchaném
tempu života, který
nepřináší mnoho radosti,
měli bychom najít i ty
hezké stránky života a na
tváři nosit alespoň malý
úsměv. I ten je důležitý při
utváření vztahu mezi
lidmi. Může napovědět
určité sympatie, náladu a
je nezbytný i při
vykonávání zaměstnání.

U naší společnosti je však i
mnoho přetváry a falše,
které uzbuzuje nedůvěru i
u ostatní lidí. Je určitým
zklamáním a zároveň
brzdou, příčinou
zdrženlivosti při utváření
nových přátelství a užších
vztahů. Je nutné odbourat
tyto zdi iži, a to půjde jen
když se nebude
poddávat strachu z pravdy.
I když ta pravda bude
bolet, nikdy holet
nepřeroste tu, která by

přišla až pak, dlouho poté
- pak by to nebyla bolest z
ukryté pravdy, ale ze
zklamání u člověka.

I v dnešní době je důležitý
způsob, jakým spolu lidé
jednají. Odsuzujeme
neohleduplnost, která srší
z lidí, kteří myslí jen na
sabu a na úzký okruh
příbuzenstva. Obdivujeme
obětavost lidí, otevřené
srdce, což najdeme jen u
lidí, kteří jsou schopni
nejen brát, ale i opácat.
To znamená dávat.

Namyslím tím vše, ale
především city, lásku,
pravdu - to, co každý
člověk potřebuje.

Každý z nás by se chtěl ve
společnosti - jak známých,
tak cizích lidí - cítit
dobře. Vše tohle ale záleží
pravě na nás. Je nutné brát
naše okoli takové, jaké je.
Nehtedat nedostatky, ota
naopak, objevovat
přednosti a ty dál rozvíjet.
Ovšem nedopustíme, aby
mezi námi měla volnou
cestu lež, pomluvy,
povrchnost, přetvářka a
nenávist.

* Pavla NĚMCOVÁ

Normální večer

* Niktor KRAMÁŘ

ŠII jsme, já, chlap v plný sile, dvacet čtyř let, a ona, Klára - krásná, mlád, upřímná, nedávno plnoletá. ŠII jsme se podívat na hezkou novou hospodu. Aspoň to říkali známí - že je krásná. Klára se na mě nejdřív trochu naštvala, že ta nemůžu najít (ale spíš to hrálo, aby nějak oživila moje zmatený tábání), a taky to je taková ta správná hra lidí, který se ještě skoro neznají.

Nemoh jsem najít Kubelíkovu ulici. Každaj Žlžkovák ji samozřejmě zná. Nejdřív jsem si ani nemohl vzpomenout, jak se ta ulice s kdyženou hospodou Akropolis jmenuje, a tak jsme litli až dolů pod kopce do Boháčovky. Tam Akropolis nebyla, takže jsem musel přiznat, že jsem to jen tak zkoušel, že jsem blamoval, že jsem si tou ulici vůbec nebyl jistej. Pak nám někdo řekl, že to je nahore až pod náměstím Jiřího z Poděbrad. Tak jsme se zas vlekli nahoru a hráli hru na naštuvání a na ospravedlnování.

- Když jsem to nejmíň čekal, tak jsme ji našli. Známí měl pravdu, že závěnu vypadaj lídl, který sedí vevnitř za velkýma oknama, jako u akváriu. - Dokonce se zdálo, že neslyšně otvíraj huby. Už byla skoro tma, a přece pro nás byl volnej stůl pro dva. Nad každým takouým stolem visí sstrandovní lampička, kterou vymyslel fakt dobrý člověk. A celej interiér je skvěle normální. Žedný nečinčanosti, jenom to má nenucený pravidla a inspirativní atmosféru. Nic na tom neměni ani kanoe, která visí u stropu dnem vzhůru a dělá stínítko pro halogenovou žárovku - každou ze dvě stovky. Pili jsme pivo, a já jsem si s ním vyplachoval můj děravej zub. Zubařka mi totiž dala injekční stříkačku se zahnutou jehlou, abych si tu díru vyplachoval. Pivem jsem to ještě nedělal, Klára mě pak začala hecovat, abych nenápadně stříknul trochu piva do sálu mezi lidí. Chtěl jsem si stříkačku clonit rukou, takže jsem si všechno pivo nastříkal do rukávu. Ze dvě malý pivo pak po nás chtěli jenom deset korun, a tak jsme odtamtud odešli s pocitem, že to vůbec nebylo marný.

Už v hospodě, když jsem se osi trochu divně vosaival, se mně Klára ptala, co hledám, jestli ne náhodou dárek pro mì. (Dal jsem ji maximálně dva, takže neušim, proč jí to napadlo. To už si na to zvykla?)

Ale situaci jsem opravdu zvlád a řek, že nehledám, ale že bych pro ní přece Jenom něco měl. (Ona je tak milá a uznešená, že jsem se já blázen bál, jestli se jí to bude líbit. Taky jsem nebyl voholenej, a vůbec...) - Prostě mě napadlo, že se nakloním přes stůl a dám jí pusu. Jenže jsem se nenaklonil. Myslel jsem, že když bych nejednou přestal mluvit a v půli řeči jí dal pusu, tak bych vypadal jako cvok; a zase, když bych přestal mluvit, chvíli na ni koukal, a pak jí dal pusu, tak to se mi zdálo moc poteticcký. Z hospody jsme šli na náměstí Jiřího z Poděbrad do metra. Ona pořád žadonila, kdy jí dám ten dárek. - Asi už věděla, co to bude. Jenže se znova opakovala stejná situace. Nechtěl jsem říct: já ti dávám tohle a začít ji lhát. Takže jsme došli až na náměstí a ona si tam sedla na lavičku a řekla, že se nehne, dokud ten dárek nedostane. Se mnou to taky moc nehnulo a sed jsem si na druhou lavičku proti ní. Ona si pak sedla obkročmo na lavičku ke mně, takže měla svůj obličej blízko mýho obličeje a dívalo se na mě sivejma velkejma zelenohnědýma kočičíma očima. Teď už jsem měl naprostě přirozenej pocit a dal jsem jí pusu. - A pak, anž bych otevřel oči, ještě jednu. Pak jsem se k ní otočil bokem a začel vykládat to, co jsem předtím nedokončil. Ona mi svými rty stiskla lalůček ucha a dotkla se ho jazykem. V tom momentě jsem neuvedl, o čem mluvím a jaký slavn ml proudí z nosu. Pak jsme oboj jeli do svých domovů.

Kresba Michaela Šmerglářová

Vážení čtenáři!

Riká se, jak ten čas rychle letí. Asi ano, uždyť než jsme se naděli, je tu zase konec roku. Byl jistě pro každého jiný. Pro někoho úspěšný, pro někoho méně úspěšný. Někdo v něm prožíval převážně radost, pro druhého byl třeba rokem smutným. Už ta láska bývá: Je to normální běh života a všechno se v něm střídá. Úspěchy, radost, smutek. Vy, kteří jste neměli v to-

mto roce štěsti, nevěste hlavu. Ten nastávající vám to třeba vynahradí a bude lepší.

U hodnocení roku obvykle nechybí i několik slov o Našich novinách. Nebudou chybět ani fakta. Tento rok se příliš nelišil od roků předešlých. Tedy přinášeli jsme vám co nejvíce aktuálních zpráv, přinášeli jsme vám řádky kritiky, které nevždy byly příjemné, ale za to skutečně nemůžeme my. Věřte, že bychom raději zaplnovali stránky Našich novin kritikami kladnými. Snažíme se zkrátka, aby noviny byly všeobecně, tedy aby vám byly zdrojem informací, aby vám dávaly i trochu radosti, pobavení i klidného počtení. Jak se nám to daří, musíte posoudit vy. Jedno už ale víme. Našly si mistečko ve všech domácnostech, předplatitelů nám neubývá, dobře se prodávají, je tedy o ně zájem. A to je pro nás dobrý signál a ta nejlepší odměna.

Děkujeme za vaši přízeň a stava uznání, která nám za naši práci a snažnu některí projevujete. Do nového roku bývá zvykem dávat si

Bylo nám dobře NA ŠUMAVĚ, V LESANĚ

Když jsme se v červnu za zkušeného časopisu Světlo dozvídali o možnosti strávit s Katolickou nadaci pro nevidomé jeden srpnový týden v Peči pod Čerchovem, připadalo mně to jako lákavá nabídka. Uzápěti jsme si však uvědomili, že zájezd bude sice přizpůsoben možnostem nevidomých, ale těžko ho osi bude moct obsolvovat člověk, kterému to nejen nekouká, ale také oni našlapuje.

Přesto jsme si ale řekla, že za zlepštění nic nedám a napsala si do Katolické nadace o blížší informaci. Odpověď přišla taková, jakou jsme očekávala. Můj elektrický vozík by se do autobusu nevešel, penzion, kde se bude bydlet, není bezbariérový, okolí není příliš vhodné pro vozíčkáře. Řekla jsme si: škoda, a pustila vše z hlavy. Jaké ale bylo moje překvapení, když za šestnáct dnů přišel z katolické nadace další dopis, ve kterém mně její ředitel sdělil, že se nad vším znova zaměřili a že došlo k závěru, že by tu přece jen šlo zařídit tak, aby mohlo jet nimi. Měla bych si jen zařídit odvoz do Prahy k autobusu, a tam se prý už nemusím něčeho obávat, protože pojedou s sebou mladí holubslouci, kteří sestře - mě průvodkyní se mnoha pomocou. Sami se nabídli, že pro mě ujmou mechanický služební vozík a doprovodí mě až k autobusu. Shála všech pracovníků nadace umožnila mně účast na tomto zájezdu a dodal mně kurz, bylo veliká. Přesto jsme se sestrou stále věhlasily, jestli nepře ročujeme svoje sily o možnosti, ale nakonec jsme přece jen násilně odepoutu se o zájezd přihlásit. Dík spolehlivému a ochotnému řidiči svazu tělesně postižených v Karlíně jsme se dočkaly a vše dosáhly do Prahy, do Opletalovy ulice, na stanoviště autobusu. Ještě než jsme vyjeli z Prahy, byl nám představen někdo vedoucí - katolický kněz, pater Tomáš Vlasák, nošl průvodce - holubslouci Martin a Pavel

různá předsevzetí a mít různá přání. Já to nedělám, protože bych byla nerada, kdybych nějaké to předsevzetí nesplnila, nebo kdyby třeba to přání neuysílo. Ale vám popřejí, to ano. Přejí vám hezké prožití vánocních svátků a do nastávajícího roku 1994 přejí nejen našim čtečkám, ale úplně vám všem, hodně úspěchů, uzájemné lásky, klidu a stálé-

v lákáku MUDr Stefanová. Jilž po včerejšku se zcela seznámoval, zapamatovával si jména a odstín hlasů. Lépe na tom znamozdějně byli tři z nás, kteří měli s sebou vidicího průvodce, ale hlavní zásluhu na tom, že jsme se rychle poznávali a překonávali bariéry, měl veselý a komerádský vedoucí pater Vlasák. Peč pod Čerchovem nás přivítalo teplym a slunečným počasím, penzion Lovana, kde jsme byli ubytováni, poněkud opožděným, ale dobrým včadem. Když jsme se nasýtili, byl čas se jít ubytovat. Truchu mě zamrazilo, když jsme zjistili, že do poschodi k pokojům vedou vysoké tažné schody, ale pomoc dobrých lidí zvítězila i nad tímto problémem. Vedoucí penzionu, která celý týden projevovala pochopení pro neče zdravotní handicap, nám denně půjčovala klíče od zadního vchodu, vedoucího k jejímu soukromému bytu, kde bylo schodů méně a hlavně byly o mnoho schůdnější. Přesto, že mě nakonec Martin a Pavel se sestřinou pomocí ujmášeli každý večer do patra i s vozíkem a ráno se mnou bavorně poskokouvali ze schodu na schod, byl to i pro ně nesrovnatelně menší problém, než mě doprovázet po točitých vchodech.

Po večeru v den příjezdu jsme se shromáždili na loučkách před penzionem, abychom se novým představili a každý řekl o sobě pár slov. Bylo nás něco přes čtyřicet, ve věku od 14 do 73 let. Většina z nás měla s sebou vlastního člena rodiny jako průvodce, byli mezi námi i nevidomé manželské páry, k výpravě patřil i jeden slepecký pes. Pater Vlasák nám brzy začal všechny tykat a osloovovat křestními jmény a já jsem snad až s odstupem žasla očenile, jak nám čestným oslobovením pomáhal se orientovat.

Každý den jsme se mohli zúčastnit nějakého výletu do okolí - bylo možné zajet do Klenče, do Újezdu, Trhového, podívat se na trh do Bohušovic, kde měl zájem, nekoukl na několik hodin do Německa, zdat nější výslehlati až na Čerchov. Jsem s vypjatěným mechanickým vozíkem, nabyla v tamním terénu příliš mobilní, ale přesto jsem se alaspón na jeden výlet dostala. Byla

(Dokončení na straně 5)

ho zdraví. A vy, kteří si dáváte nějaké to předsevzetí, ať se vám podaří je splnit.

* Marie KLOUBKOVÁ

Marie Klobuková

Bylo nám dobré

DOKONČENÍ

To příjemné procházka lesní cestou na Babylon. Měho vozíku se vjeli muži a sestra vedla jinou nevídavou kolegyni. Martin a Kováč si prošli celou trase již předchozí večer, a tak nám vyzhlídli lesní perlé k malé odpočinkové zastávce. Uvedli jsme se nu kladach o Martin nám břečetl krátkou povídka Jindřicha Šimona Baara. Tém, uprostřed Šumavské přírody, se nachala prožít mnohem píněji, než kdekoliv jinde. Z Babylonu jsme se vrátili už bez zastávek, povídali jsme si, zkrátka pládla pochoda.

Hned vedle penzionu byl jako koupenště upravený rybník s čistou a docela teplou vodou, a protože počasi bylo všutku letní, téměř denně jsme tam nákolik hodin strávili.

Dík

* Věra CHVÁLOVÁ

Pojď, vzdáme spolu Bohu dík,
za rozpaky i něžnost jara,
za nedočekanou touhu letního rána,
za pestrobarvnou útěchu podzimu,
za běloblesou střánku - za zimu.
za vonici beránku i měnící prs,
za první panenku, ze kterého vstoupil,
za měkkou dlouhou hrozící prst,
za trest po prvním zothání,
za plný pranec a první poznání.
za všechna te dali.
za ty, co na odív celému svátku
volají pravem jedinou větu:
jsam člověk - jsam jeden z vás.
beránek okna porozit jinim
a pěstou v lichosti dveře otevřou,
za ty, co z vlastní vůle vzdali se plemene
Zábraku boží, lidské ruky, nedotýkaj se kománe.
za studánku výry, z níž se dá do sytosti pit,
našestu myšíčku, že nani proč žít,
hovoratí vše ztracený děť.
za fláiku no mezi, za růži u parku.
za slunce, za mloky, za kapky drátě,
za zvonky kostelů, za zvonky vlnaček,
za náruč dobrých dostýřů.
za chloubu nás vozdejší,
které nám bolest zkonečí,
za domovem vanici lípy květ,
za šťastnou úsměvou, ze hrdké slzy,
za všechno. -
za celý tento nádherný svět.
za Šumavu stromů i buků nespoutaných dřavých vod.
Pojď, vzdáme spolu Bohu dík.
za zábrak. Za život.

Propřelo nám je jediné dojedne, o to jsme olespoň užice pokročili v násotém románu, který nám všechni členové denně předčítali. I večery byly pěkné a na každý z nich jsme měli nějaký program. K nejoblíbenějším patřily „besedy u kouzelného stolu“. Věklasti členové skupiny měli obdivuhodně znalosti z historie, filosofie, politiky i teologie a jejich rozhovory s paterem Vlásákem bylo zažitové sledovat. Večery, kdy jsme se sami aktuálně bavili, jsme vitali více, než ty, když jsme byli baveni. Přesto se nám libilo vystoupení známého dudáka, pane Konrádka a jeden večer jsme si také hezký zazpívali s malou místní dachovkou.

U naší skupiny jsme byli sami věřici, a tak jsme si velmi vězli možnosti účastnit se každý den mše

svaté. V sobotu a v neděli po přijezdu již pater sloužil v klubovně penzionu. Potom si půjčil klíče od místní kaple sv. Prokopa, kterou si v roce 1908 zbudovali místní děvuroubci. V minulém období, jako mnoho dalších církevních objektů, značně zchátrala. Pak ale práv frontálka Nepil v jednom z „dobrých díler“ tak hezký Peč propagoval, že se na jeho výzvu do obecní pokladny začaly scházet finanční dary, které rekonstrukci plně pokryly. Teď už je kaple zase jako nová, ale návštěva v ní většinou slouží jen o svátku Ježího patrona. Pro týden našeho pobytu tedy kaple ožila a protuze pan starosta ohlášil istní rozhodnutí, kdy bude mít sloužena, doplnila naše řady i skupina místních věřících, občas se zastavilo i několik návštěv nebo německých turistů.

Týden rychle uběhl a my jsme se v sobotu naposledy rozloučili s kaplí i s Lusatou. Všechni jsme se shodli, že to bylo rekreace krásné a neučesné. Nejen pravdu, že nám počasí přálo, že jsme týden vycházel Šumavský vzdach a setkali se s hodnými lidmi, ale hlavně pravdu, že se nám za těch pár dní podepsalo vytvořit lidské společenství, u kterém nám bylo dobré. Cítili jsme se opravdu jako jedna velká rodina. Všem, kteří tento pobyt připravovali i těm, kteří nám jej svou slorostí a péčí v Peči pod Čechovem umožnili prožít, patří upřímný dík.

* Věra CHVÁLOVÁ

Vyhaslé oči

* Marie KLOUBKOVÁ

Nevidim slunce, ani barvy květů,
nevídám stromy, ani noši řeku.
Nevidim svít měsíce,
ani klasy pěnice.

Přítelkyně má, oddané má vodič,
bílá hůl a větvou přitíží pes.
Vidíte jen tmu,
nikde slunce jas.

Přecto žiju ráda,
situ lásky.
O všem, co je kolem,
vyprávět si dám.

Hlasitě tedy volám na všechna města světa. Lidé!

By plodíte násli, nenevidíte,
By toužíte po ponise, zabijitel
Snad neumímate louky ani vůni jesù,
Snad neumímate slunce ani krásy květů.

Zkrotit svou zlobu nezabijejet!
Opatrujte raděj dary všech svých smyslů.
zbavte svou děti neshorázných děsů,
By můžete vidět všechny krásy světa,
bílou zimu, barev květu, fragnat bavibho léta.

Já nevidim, ale žiji,
slýším ptáky, hlasu přetíží.
Tang písni, tok sue řeky,
vinnam krásu, teplo léta.
Všechno kolem i vás mám ráda,
prestu, že jsem nouzou všechny všechny.

Je úterý, konec října, půl třetí ráno. Šesti desítkám vojáků u českokrumlovských kasárnách přesně v tuhle chvíli dozprávě ustupují do snu. „Ustáváme, budíček, odchond!“ Za pár desítek minut odjíždějí autobusy do Prahy. Ze pár hodin letí z Ruzyně do bývalé Jugoslávie. Na válku.

Na války se vstává brzy. Alespoň tady, v Krumlově. Když sta osmdesát minut po půlnoci tahají z postele nás, jsou ONI už půlhodiny na nohou. Tuhle noc byla krátká. Tuhle noc byla na hodně dlouho poslední na půdě České republiky. Dál už jsou jenom tři hodiny cesty do Prahy, hodina čekání na staré Ruzyni a hodina v letadle směr jih.

Pak Záhřeb a pak fronta.

U půl čtvrté je nástup na kasárenském buzeráku. Počítání, jména, pasy. Třiceti, pětatřicetikilové bágly jsou od učerejška naskládány v zapečetěné osmsetpatnáctce. Pojede s námi. Na asfalu je mokro a od země zima. Na hodinách pět minut po půl čtvrté. Do noci vybědile svítí kandelábry a modré berety těch, co jedou JHM.

Do války se

NAŠE NOVINY BYLY U ODJEZDU ČESKÝCH

Modré berety jsou speciální jednotky OSN, které jsou nasazovány do válek, kde je zrovna třeba. Nemají bojovat, pokud to nebude nutné. Moji hlídkavat a dohlížet, aby to, co kdesi v závěti pomažané hlevy dohodnou, bylo tam, kde jde o krk, skutečně i dodržováno. „Dálci“ podle zvláštních pravidel. Kde se obyčejní vojáci skrývají a maskují, jak jen to nejlépe jde, tam oni musejí být vidět. Schovávat se nemají v popisu

práce - všechno nejdřív vystrikuji hlevy s modrou příbou a vyzvěšuji vlajku se symbolem Spojených národů. Ne všechno jsou populární, ne všechno respektování.

Poslední cigarety a ospolu minikolona startuje. Krumlov je pod duchou, v Rudějovicích ani žluváčka, spí Veselí i Tábor. Až Praha je

jenkotkž vzbuzená. Mžouráme a civíme do liduprázdných ulic - nechce se teď vystupovat. Jenže ani svítání se mezi polní uniformy rozsvolené v autobusech moc nehrne, a tak spíme dál. A nebo děláme, že spíme a téměř okolo mě se začínají hlaumi hnízt myšlánky na T0, co přijde. Jenom rotmistra Soukupa, Standy Soukupa, Moravčka s walkmanem na uších se nic z toho netýká. Spi mi na rameni a chrápe. Praha, nepraha, velká, nevelká. Poslední noc on tedy rozhodně neproplakal. „Dostal jsem jednu moc prima Rakousku,“ chlubí se ještě v Krumlově, ještě v lehkém deliriu. „Ale to se moje holka nesmí dozvědět... Pak mi nebidne řízek z králika a pak usne. Tělo chce své.

Čeští vojáci mají v Jugoslávii, co už nějaký čas Jugoslávii není, tu nejlepší pověst. Určí pozice v Chorvatsku, tam, kde nechorvati vyhlásili Republiku srbské Krajina. Chváli je velení mírových sil OSN UNPROFOR, chváli Je Francouz a Kanadě. nejbližší sousedí na mezinárodních liních, populární jsou dokonce i mezi většinou místními. Mluví slovenským jazykem, jsou braťáci Češi, to se tady cílí. Většina z nich v odpovědi na otázku, proč se nechali neverbouvat, dřív či později narozí na uenize. Měsíční žold je osmsetsedesát dolarů. Užitkové? Jak se to vezme.

Ustupujeme na Ruzyni. Původně se mělo letět z Budějovic, jenže je mlha a lody, v Praze, podle všeho o něco menší. Proto tohle moc prima ustávání, proto table (Pokračování na straně 7)

vstává brzy

VOJÁKŮ DO VÁLKY V BÝVALÉ JUGOSLÁVII

dopředu neplánovaná několikahodinová anabáze přes půl Čech. Pasová kontrola. Pár „dobrovolníků“ naklídá bagly do speciálu CZECH AIR FORCE, my ostatní čekáme na rozkazy. Budeme mít zpoždění, no jasně, jenže komu záleží na čtyřiceti padesáti minutách. Tady je střed Evropy a tady je klid a mír. Ilž přistaneme v Záhřebu, už to nebude pravda. U odbasovací hale se nudí i pár žen. Maskáče holkám sluší a blondýnkám zvlášť.

Blondýnka je tu jenom jedna. Rotmistryně Vašinková, Petra Vašinková. Proč zrovna ona se žene na Balkán? „Proč? Žádný zvláštní důvod nemám, snad jen zvědavost. Navedla mě kamarádko. Původně jsme myslely, že pojedeme spolu, jenže ona je Slovenka, takže to nešlo. Přihláška už ale byla podaná a bráť zpět jsem ji nechtěla. Po půl roce se chci vrátit domů a začít rodinu.“ Zvláštní zkušenosť do začínajícího manželství, ovšem, proč ne.

Český prapor o sile pětset mužů (a ženl až dosud u rámcí UNPROFOR operoval v prostoru Jezerce, Borje, Udbina, Podlanač. Nyní se jeho „zájmové“ teritorium přesouvá o kus jižněji, do vojensky podstatně expozovanějších oblastí. U nejbližší možné době by prapor měl být rozšířen o dalších pětset vojáků - pokud ovšem zdvojnásobení mise schválí Parlament. Zároveň by se velitelem jižního sektoru mírových sil OSN měl stát Čech. Válka, zdá se, hned tak neskončí.

Čekáme na povolení ke startu. Povolení k rozepnutí o-pasků a odložení barelů nikdo vydávat nemusel. Když se dostaneme nad mraky, hledám u taše černé brýle. Dole je hnusná, tady hotové Ruléra. Sluníčko bodá do očí a oslnuje. Od moc pěkné

letušky dostaneme pivo, dobrou náladu ale nerazněši. U letadla je ticho, už moc velké ticho, na můj vkus.

A pak to přijde. Přistáváme v Záhřebu. Už snad jenom pámbu, komu se teď doprovody chce z letadla ven. Jenže, co tady, vystoupit musíme. Úplně nejdřív ze všeho vidím bílé auto s obrovským UN na kapotě. UN jako UNPROFOR. Hned po něm přijíždí džíp vojenské policie - už nás čekají. Přichází norský polízeck s německým autčkem: „Tašky na zem, a krok zpět!“ Drogynemá nikdo, celá prohlídka netrvá ani deset minut. Francouzi, taky od OSN, obklíčují naše tučko a chystají se na bagáž. Nor s houpatou chůzí profíka táhne psa zpátky do džipu. Holky, co se ještě před chvílí smály, už se nesmějí. Za minutu přijíždějí dva autobusy a za další dvě už jsou pryč i s šedesáti Čechy, kteří se před pár hodinami probouzeli do promočeného krumlovského rána. Jsou nějak dlouhé zaražení, pár jich mává, dva tří zvedají palec jakože OK. No, nevím... Ale třeba se tak chodí, do války, prostě OK. Utara mi nejeden z nich turdlí, jak se těší. U letadla se říkalo, že se v Krajině začaly používat chemické zbraně.

Do letadla se hrne jiných šedesát. Pro ně už balkánská anabáze skončila. Mají ošoupané maskáče a za sebou půl roku a nebo taky rok na hlídkových checích pointech. Jsou samá sranda: za hodinu budou doma. Válka? „U posledních dnech už jsem si myslí, že po mně jdou úplně všichni. Ze

(Dokončení na straně 10)

Seníků s námi jelo tak rychle, že jsem ani nestih sledovat cestu kolem, vlastně mi to ani nevadilo, neměl jsem ani trochu náladu a chut sledovat něco venku. Můj zrak a myšlenky byly soustředěny jen na moji malou.

Ještě nedávno byla plná života a roduši, ale v ten okamžik ležela přede mnou na nosítkách, bledá jak

Když malou překládali, přišel lékař a rozdál od svého kolegy ve voze se tuší dost nezábavněné, ba znuděné. Ujal si do ruky papíry, chvíli na ně koukal, a pak řekl:

- „No, včas se na to koukne někdo z interny, pak na CT a

Zachráňte moji malou, pane doktore...?

Křídlo s očima nepočítanýma, bez zájmu o všecku kolem. Jen ztěžko a pomalu dýchala, u její dětské ruce byla zapichnulá hustá jehla s infuzí. U hlavy jí seděl lékař a natahoval do stříkačky nějaký lék, hned nato ho přidal do infuze. Jeho tvář prozrazenou napětí, pohlád směrem ke mně a řekl:

- „Jen klid, už tom pomolu budeme.“

Po příjezdu do nemocnice šlo už rychle, byly jsem již očekáváni. Stála tam sestra a sanitář s vozíkem.

Uzávěrny přátelé,
už se zase rok s rokem
sešel a ja tu opět Magazín
NN - k něj a doufám, že
hlaavně Vaši radostí.

Ces vánocní přináší
myšlenky na bilancování.
Jaký byl ten rok
triaudadesátý? I letos
jsme společně absolvovali
masopust, máje, Benátskou
noc i další obvyklé i
neobvyklé akce, což svědčí
o tom, že se v obci stále
něco děje. A říká se přece,
že dokud ještě žijem...

Přeji si, aby se slále dělo
něco, o čem se dobré piše,
abychom si nesfěžovali, že
není o čem psát a napak,
čtenáři, aby nemuseli
namítat, že to, co
napišeme, není ke čtení.
Přeji Vám - i sobě - radost,
štěstí, lásku a hodně
optimismu u ruce příštím -
uždyť přece dokud ještě
žijem...

* Josef MATYÁŠ

epileptický záchvat, to se mi bohužel nepoturdilo, co se týče budoucnosti, jsem velice skeptický. Stav vaší dcery je o mnoho vážnější a neu...

Přerušil ho telefon.

- „Ráhójl“ - „Ano, to už, že jsem rád, že vás hledej.“ - „Co?“ - „Ale ono, jistě, že večer zajdu, uděláme si krásný večer.“ - „Já tady proslím něco mám, zavolám ti později.“ - „Ano, ano, těším se, tak pal!“

- „Kde že jsme to skončili?“

- „že stav má malou...“

- „Ano, ono, už vím. Dětem to již stručně, to víte podle toho to když tak položíte k nám.“

Už chtěl odejít, když si mne všiml:

„Dáte mámě všechny napsány, tak vás tu nebudem potíbat.“

Koukal jsem skrz něj na výtok, dveře se pomalu zavíraly a malá mi Mizela z věži.

- „Nemohu vám teď říct, co jí přesně je, tak vám nic nepovím, zítra se sloučte nebo zavolejte. Já, a hráčky ji sem žádny nemusí, nějaký čas je tu určitě nebude patřebouvat! No ale co jí máte nebo neměte danist, už zítra poví sestra, od toho já tu nejsem! Nashledanou!“

- „Nashledanou.“

Pomalu jsem vyšel schody a odemkl byt. Ticho, všechno strašně ticho. Bez duše jsem prošel místností po místnosti. U pokojíku malé jsem se zastavil a očima prohlížel vše, co tam bylo. Na posteli sušárna a sušák, po zemi hráčky, mezi nimž použitá injekční stříkačka. Zrak se mi zastavil na panence v růžových satíčkách. Nejoblibnější panenka malé ležela na zemi s ulomenou nožičkou a s vláskama stejněma zavrtkama. Znovu jsem si vybral ten okamžik. Chystal jsem večeři a malá si u sebe hrála. Nejednou jsem uslyšel dusivé košťání, kombinované s bolestivým kaškem. Prudce jsem otevřel dveře a vstoupil jsem. Malá ležela na zemi, celé tělo u kříži, ruce nepřirozeně skroucené a oči vytříštěné s nepříjemným výrazem, z úst jí tekly po obličeji zvratky.

Z myšlenek mne nejednou vytrhlo zvonění telefonu. U domněl, že jde o nemocnice, jsem ho rychle zvedl, nikdo se však neozval. Nutně jsem se v žaludku na postel a vyčerpán usnul.

- „Dobrý den, sestřičko, já jsem...“

- „Ahoj, pojďte dál a posadte se, za chvíli přijde pan doktor a jistě vám poví nějakou dobrou zprávu.“

- „No, kde by...“

Sestra mi donesla v pouličku na polštář oblečení malé a opříšla podpisu mi ho předala. Jak zbytečně z mého pohledu. U tom se otevřely dveře a vstoupil pan doktor, kterého jsem poznal den předtím.

- „Sestřičti, zalejte mi, prosím, kávu, a pak si udělete pfeuzy, už jsem si všechno prohlížel a příště bych prosil výsledky srovnávané podle dat, s vaši maluritou byste to mohli dokázat.“

Až pak si mne všiml.

- „A, dobrý den, to jsem rád, že jste tu, později bych na vás neměl čas a rád bych s vami mluvil, myslím, že i vy se mnou. Pojdete, půjdeme se posadit ke mně.“

Dýchání mna abych si sedl na nabídli mi krov. Odmlí jsem.

- „Ještě přes noc jsem nechal udělat všechna možná vyšetření, původně jsem se domníval, že se jedná o

(Dokončení na straně 9)

povinnost, nemám jen vás.“

- „Dál mi jsem slyšel.“

Na mou norážku nehnul ani bradu a pokračoval.

- „CT nám ukázalo, že se jedná o nádor mozku, poměrně velkého rozsahu. A ten nádor utírá i mozek některé centra, které zajišťují přímou vitální funkce organismu.“

- „Co to znamená?“ zeptal jsem se.

- „Bilátní znamení životní. Prosím vás, neříkejte mi, že jste na dceri nic nepozoroval, skleslost, bolesti hlavy, nevolnost nebo tak.“

- „Někdy zvraždela, ale myslíl jsem, že je to po Jidle.“

- „Jo vy jste myslíl,“ řekl chladně.

- „No podívejte se, pane. My teď musíme zvážit, jestli to má čanu operovat a za dva dny uám faktem, jestli ono nebo ne. Zatím nošledanou.“

- „Mohu, prosím vás...“

- „Nashledanou.“

Po cestě domů jsem se stovík koupil kávu a cigarety, na Jídlo jsem neměl ani pomyslení. Malou mléčnou měl ten den neukázali, snad přistě.

Doma neučítelně prázdnou a ticho. Jak mi malá scházela, mnohem víc než její matka, když od nás odešla. Poznal jsem obě před sestří láty, malé tehdy byly dvou roky. S její mamou to byla krásná, romantická láska. Ani mi nezdálo, že už má dítě, chtěl jsem s ní a později s oběma stále být, a malou se starala dobře a mně denně dárvala najevo, jak moc mě má rádn. Bohužel to už byl Jen máj milený obraz. Po dvou letech nojednou bez slova rozloučení odešla. Nežlo mi to no rozum, nevěděl jsem proč, denně jsme ji s malou čekali, denně se mne malá

„Nesmlíte se na mň zlobit, ale jen na chvilku.“

„Ne, to je v pořádku, děkuji vám.“

Došli jsme k velkému oknu, za ním bylo blízko s mou malou. Musel jsem se rychle opřít, byla to vůbec moje malá? Její blond vlásky byly prýč, hlavu měla ostříhanou úplně dohola, oči zaledně kouskem náplasti, v ústech i v nose nějaká hadice, ruce i nohy pflužené. Vede postele slouží se dvěma infuzemi, na hrudníku měla přilepené tři dráty, které byly zapojeny do monitoru nad její hlavou. Občas zaškubala nohami o rukama, růmeny nepovolily ani o kousek. Byl jsem úplně bezmocný, tak rád bych ji pomohl. Uva oni nevěděla, že tam stojím. Přilepil jsem dlaně na sklo a slepě na ni zíral.

- „Pojďte už, prosím vás,“ vytrhl mne lékařka z mých úvah, jestli je tu vůbec možné.

- „Prohnoha, jak to?“ ptál se. - „To ne, to není pravda, to nel.“

- „Já vím, jak vám je,“ řekla doktorka. - „Zažila jsem kdysi důvnu něco podobného se synem. Věřte mi, všechni s vami cítíme a uděláme vše, co bude v našich silách. Bohužel však nikdy nevíme dopředu, jak to dopadne, můžeme jen předvídat.“ Říkala mi lékařka, vnitru jsem ji však jen tak napole a před očima se mi tvořila milba.

Aši po sté „sem prcházel celý byt, když u tomu nenešlo napadlo. Muslim tu uklidit, musím tu uklidit, až se malá vrátí, aby se jí tu libilo, ono se vrátí, určitě se vrátí. Koupím jí to kolá, kolik si ho přeje, koupím jí, co bude chtít a už nikdy nebude muset dojídat a bude se se mnou smět dýl dívat na televizi a bude...

- „Já se chci sestří zeptat, dcera byla včera operovaná...“

Zachráníte moji malou...

DOKONČENÍ

ptala, proč se máma nevraci a já denně nevěděl, co jí odpovídět. Bz mnohem později jsem se dozvěděl, že ještě dřív než mne požhalo měla poměr s nějakým Archem, který je o třicet let starší než ona.

Dostávala od něj peníze, hodinky, parfém a spoustu jiných věcí. Uzal ji do Ilálie. Benátky jsou tak krásné, nakonec jí knupil auto a všec, to asi rozhodlo. Na co lásku, stál úcta a jeho peníze prý úctu skutečně budily.

No a tak jsme s malou zůstali sami, ona mi byla všim a já jí řek, prodělal jsem s ní všechny dětské nemoci. Jak se ke mně liskla, když stonala nebo se něčeho bála.

Má rozjímání nikom nevedlo, kouknul jsem na hodinky, ještě nebylo už tak pozdě. Zavolal jsem do nemocnice, jak se malé děti. Žádné změny, jaké zkáznání. Jeden otazka, jedna odpověď, dvě přání dobré noči.

Zaklepal jsem na dveře doktorovy kanceláře.

- „Dál,“ ozvalo se.

- „Dobrý den panu doktore.“

- „Dobrý den, pojďte dál a posadte se. Moc vás nepotěším, v noci se stav vaši dcery podstatně zhoršil, dělali jsme nové CT, začalo to tam krvítat, rozhodl jsem se co nejdříve operovat. Právě jí připravujeme, chceme začít co nejdříve, aby...“

- „Mohu jí vidět.“ Jen stěží jsem mluvil.

- „Prosím?“

- „Jestli jí mohu vidět?“

- „No, počkejte tady chvíli, já tam zaujal.“

- „Doktor Buchan, měl bych prosbu.“ - „Jo to si ty Maruš, ta je práce, vidí Prosím tě, je tady ten pán od té hluzy na troječ, chce se na ni kouknout, ještě než půjde do vý, Je to možný?“ - „Tak dobré, já ho tam pušlu, po.“

Prošel jsem chodbou ke dveřím s nápisem NCH - CHIR. Zazvonil jsem.

- „Dobrý den, vezměte si, prosím plášt s přezdükama a pojďte dál,“ vybídla mne starší lékařka.

Sestra začala horečně rovnat nějaké krabíky na stole a aniž by se na mne podívala, řekla mi:

- „My nasmíma, první vás, poděvat žádné informace, skočte si za doktorem Buchanem.“

- „Ten má u sebe zamčanou.“

- „To on si jen někom odskočil.“

Zde dveří doktora skerál ucházel nějakou paní, veselé se usmívala a jakékoli mezi duermi povídá:

- „Moc vám děkuji, pane doktore, a nechle vám chutnat.“

Ustoupil jsem se zlou předtuchou rovnou dovnitř. Na stole velká bonboniéra a za stolem doktor s pinou pusou. Sotva mne spatřil, ztuhly mu rysy v tváři a rychle se snažil spolykat obsah úst.

- „Jak už víte,“ začal nejistě mluvit. - „Vaši dcera ještě včera operovála. Operace sama o sobě byla úspěšná, odvedl jsem kus počlivé a fundinové práce, tak, jak byla na nařízení oddělení preulidem. Ale...“

- „Ale?“

- „Ale po operaci se dostavily značně o nečekané obtíže, přesně příčiny, co, kde, prot a jak, nám ukáže až pítvo.“

Koukal jsem před sebe a nezmohl jsem se na slovo.

- „Přijmáte moji hlubokou účast, skutečně trpím s vami.“

Ustal a šel mne doprovodit ke dveřím, umluvil se, že má hořko v ústech a uzal si jedno cukrátko. Spiše pro sebe se sázala v nich jsem povíděl:

- „Dno bylo to jediné, co jsem měl.“

Doktor si osí myslíl, že by mne měl ještě nějak ulíčit, tak zatačil.

- „Já panne vám, jak vám je.“ Polkl bonbón, aby mohl lepe mluvit.

- „Dile, ale život jde dál, sám za něm žesem přesvědčit. Nemá cenu nijak dlouho truchiš. Uždyť jsi jsem koukal u dokumentací, stejně ani nebylo vaše!“

Otočil jsem se k němu zadý a pomalu odcházel...

- Martin STARÝ

Uážení čtenáři!

Před rokem jsem ve své novoroční úvaze prosil, „aby nás Pán Bůh při zdravém rozumu zachovatí ráčil“. Většina u naší

zbrusu nové České republike asi se mnou neprosila, nebo nás Pán Bůh nevyslyšel, ale nezlobte se, že to tak nepíši, materiálně se jen málakomu vede letos hůře než lani, zato morální a mezinárodní vztahy jsou opět ještě horší než byly. Zdá se proto, že den oda dne stoupá počet těch, kteří nevěří nikomu, žádné straně, žádné veřejné organizaci, jen sobě. Není se co divit. Uždyť se podivujte, jak si vede pomyslná elita našeho národa, poslanci v Parlamentu. Úroveň jejich práce je ubohá, nedivte se, nikdy dříve ji nevykonávali. Letos snad nevydalí zákon, aby ho nebylo nutno hned novelizovat a důležité zákony většinou všeobecně zdržují, ale zvýšení svých požitků si odhlašují ihned. Na tom se shodnou všichni od ODS až po komunisty, stejně jako na naprosté svouji trestní imunitě. Uždyť k potrestání nevydalí ani poslance, který zavinil auto havárii s těžkým zraněním a pral se s policiistou. Když se takto chovají špičky, jakou pak má mít kdo chut' užít na sebe veřejnou funkci. Volby do obecních zastupitelstev jsou na krku a koho budeme volit? Bude už

Do války ...

DOKONČENÍ ZE STRANY 7

mě chtěj zabít.“ Rotmistr Šíkl, strážný z Borje, později počítacový specialista na velitelství okruhu v Knušově, se přes solidní bříško uculuje. „To víte, že už se těším. Domů.“

První „doma“ je na polním letišti v Budějovicích a první domácí jsou celníci. Dovedu si představit i přijemnější uvítání, ale zákon je zákon. K proclení je leccos, leccos se ale taky dost dobré proclít nedá. Zážitky, vzpomínky, zkušenosti. Blou-

hé a dlouhé týdny ve válce.

U Krumlově se chystá další, letos poslední skupina. Den 0 už je zapsán v rozkazu. Pokud se neumoudří počasí, poletí se z Prahy. Budiček ve 02.30, pak nástup, pak tři hodiny v autobuse, pak Ruzyně, pak...

* Miloslav FRÝDL
Foto autor

Mámino loučení

* Marie KLOUBKOVÁ

Bynes se už probouzí,
pár hvězd se dívá k zemi.
Žai! Jitro provází,
srdeč se svírá, smutno je mi.

Už jen ten polibek a několik rad,
potom jen krátce sbohem ti dát.
Ten se už probudil i slunce ustává,
na cestu barevný podzim ti mává.

Zdráv se mi vrátí, nochu můj milý,
za rok, kdy podzim nabírá síly.
Srdce se rozbuší, nastane klid,
tvá máma zas doma bude tě mit.

propagaci a návštěvností obecnů, kteří by si tady mohli vyříkat všechno, o čem teď musejí diskutovat ve vlaku, na poště, v čekárně na nádraží a jinde. Dej Bůh, aby se to už konečně s tím zlepšováním naši morálky v roce 1994 hnula k lepšímu.

* Ing. Arnošt TUČEK

Nášek

nutno zvažovat, co nám naše obecní zastupitelstvo slibovalo a jak svoje sliby plnila, ale také, jak jsme jim v jejich nelehké práci pomáhali. Přimlouval bych se proto za to, aby se v novém roce 1994 u naší obce obnovila tradice veřejných zasedání obecního zastupitelstva, ovšem se zvýšenou jejich

Babičky se na vánoce těšej...

PŮVODNÍ ROZHOVOR NN S HERCEM A REŽISÉREM L.S.

Ladislava Smoljaka, herce pražského Divadla Járy Cimrmana, herce televizního a filmového, scénáristu, režiséru, je možnou rozdílou poberounským našincem.

Nezkoušeli jsme to, ne, ale víme, že se už co nevidět natrvalo usadí nedaleko sousedními Makropsy, pár kilometrů od Třeboně. Zatím tam má celkem útulně zabydlenou vili, rozestavěnou bnrák, tři chvílemi i nadšené ženy (u poměru jedna manželka, dvě dcery) a zatím se rozrůstající hospodářství. Naše noviny byly budoucím venkovánem Smoljakem přijaty ulidně, obslouženy sklenkou červeného u obdarovaným přání hezkých vánoc pro jejich čtenáře. Čtenářům předáváme, venkovánu Smoljakovi opětujeme. A děkujeme.

NN: Jak se vede? Už bydlíte v Černošicích, u domě?

L.S.: Bydlíme tady, to znamená, že tu jsme. Někdo z naší rodiny je tu vždycky. Ale zatím ještě stále nebydlíme u baráku.

NN: Pořád ještě avic?

L.S.: Pořád ještě avic, babičku, byt v Praze. Tu avii jsme původně měli k jiným účelům. Dědili jsme s ní v létě po světlé, v zimě na lyže, do Krkonoš, do Olší. Když jsme začali stavět, prostě jsme ji zaparkovali u stola se z ní chata.

Ale stavění už se chýlí ke konci...?

L.S.: Já nevím. Mam pocit, že v určité fazi je to pořád stejně. To je nejspíš normální vývoj každého stavebníka. Ze začátku to jde rychle, rostou zdi, pak příde tesar a je střechu. Všechno jde, jde, jde a pak se to začne šmidlat a ubíhat a zase náramně pomalu.

NN: Už vidíte na konec?

L.S. Konec se snad dněkdy příští rok.

NN: Jak vám „prosperuje“ farma?

L.S.: Myslim, že se nám spíš zmenšuje, jak nám sousedovi psi žerou slenice. Jinak máme dva koně, dva psy, jednoho našeho, jednoho přiloutka, máme dvě dorostné kněžky, o kterých dárce tvrdí, že jsou to kocourci. Ted to ale vypadá, že se z nich vyvinuly kočky a že jsou právě před slehnutím. Takže se zase farma o něco rozrosté.

NN: Když jste říkal, že vaši rodinu do Černošic vrahala touha po přírodě. Ještě jí to nepřešlo?

L.S.: Myslim, že ne. Pořád ještě alespoň ženská část rodiny po Černošicích touží.

NN: A my?

L.S.: Ja jsem nějak příliš engažovaný svou prací v divadle, v filmu i v televizi, takže Černošice vůbec spíš návštěvnícky. (Pokračování na straně 12)

Babičky ...

POKRAČOVÁNÍ

ale vědomej, že je to tvrdý a krutý, ale že to prostě musíme dát do pořádku a musíme tu práci dělat bez ohledu na to, ještě si myslíme, že se dožijeme dobrých výsledků.

NN: Cimrmanologii jsem už dyky považoval za docela dobrý recept na kteroukoliv dobu. Tu dnešní neuvyjímáte

L.S.: Mužnou udržujeme v dobré kondici ty lidé, kteří si zasloužejí, aby si kondici udrželi. Do divadel chodí a kulturu všeobecně konzumuje ta lepší část lidstva. Ale ta se musí udržovat, aby byla života schopná. Nesmí propadnout strachu a depresei a apatií. Nesmí se dostat do stavu, kdy by člověk nejradší všechno nechal. To není jenom cimrmanovský, to je úkol nás všech.

NN: Takže časy, kdy z nitra Blaníku vyjedou rytíři s Jérou Cimrmanem v čele, ještě nenastaly?

L.S.: Těžké období, které dneska prožíváme, prožívá lidstvo v peripetiích. I naš národ jich prožil v mnoha peripetiích. Můžeme hýt rádi, že je to tak, jak to je. Mohl by to hýt i horší. Člověk se oni nemůže divit na televizi. To, co se děje jinde, nemusíme snad jmenovat... Můžeme děkovat pánu Bohu, že jsme na tom tak, jak jsme.

NN: Nejen k optimismu hlásil Jste se posledně. Také k českoslovakismu...

L.S.: To už mě přešlo. Jsem vylečený českoslovakista. Poznal jsem, že ve slovenském etniku je skutečně něco, co jsem podcenil, co jsem neznal. Byl jsem nepoučený, Pernutku jsem taky ještě neměl přečteného celého. To se tu neuzalo z niceho nic. My jsme to jenom necitili. Nás, českoslovakistů, mohlo hýt strašná spousta. Nevěděli jsme, jak to bylo před vznikem první republiky, jaký byly problémy za štúro a po něm o jaký při vzniku republiky o hěhem jeji existence. Znali jsme jenom hlavní rysy. Rakousko, Německo, Hi-

Docela rád bych tady žil, uvídíme, jak se to uvalne.

NN: Když jsme si spolu uvídali předloni, přímo z vás uvažoval optimismus. Neztratil jste ho někdeou?

L.S.: Optimismus k čemu? Předloni jsem asi byl optimističtější než dnes. Uvěchno se mi zdálo bez velkých problémů. S problémama, ale bez velkých problémů. Dneska se mi uvěchno zdá s velkými problémy. Společensky, stavebně - po všech stránkách.

NN: Posledně jste mi snesl spoustu argumentů, jak „zavřít ústa“ věčným rejpolům a nespokojencům. Dnes už bysle jim odpovědět nedokázal?

L.S.: Myslím, že to dopadne dobré. Jsem zklamanej a stále zklučovanej ne společenským vývojem, ale tím, jak jsem asi přečernil lidi. Jak jsem se na ně dival něma herce Divadla Jány Cimrmana. Neuvědomil jsem si, že my jako členové DDC se stýkáme s lidmi, kteří jsou trošku jiní, než je průměr. že jsou to lidi, kteří se rádi smějou, kteří mají rádi laskavou humor, kteřej my dělajme. Zdálou se mi, že

je to takový vzor našeho národa. Ale v divadle se nesetkávame s těmi lidmi, kteří nám dneska kazí život. To jsou podnikatelé, kteří by zasluhovali uduzovky, „l'udníkůtě“. Jsou to spíš zlatokopové, desperátoři, kteří chtějí rychle nahrabat peníze za nekvalitní práci, předražit všechno, okrást. Pak je to ta spodina, která držela hubu a byla zalezlá v koutech, protože měla strach z obrovský policijně mašinérie komunismu. Teď z děr vylezla, naperauje se a roztahuje, jsou drží a arogantní a bezostyšně loupej, pudvouděj, vražděj. Člověk si uvědomuje, že to není nic, nad čím by musel zkolebovat a ziratit víru v život, v lidstvo a v budoucnost, že to je prostě svým způsobem přirozený. Příroda takhle ty lidi vytvořila a my jsme bohužel právě ve fázi, kdy se všechno přebudovává a vyuvíjí. To je asi doba, kdy tyhle lidi dostali zelenou. Člověk musí věřit, že bějt pozitivnej a snažit se něco udělat pozitivního, aby to tak nebylo, má smysl. To je můj optimismus. Ne taková ta redostná ulze, že vše je v pořádku,

tler a tak. Takové ty jemnoušky uložené u lidech, ty jsme neznali. Domnívali jsme se, že Češi, stejně jako Slováci, posledních padesát let žijou stejné život, maj stejný problém, stejný názory. Proto jsem byl čechoslovákista, domníval jsem se, že nás soužití tak sbližilo, že je skoro zbytečný mluvit o tom, že jsme dva národy.

NN: A ono je to jinak...

L.S.: Vidím to jako fotbalový fandouství. Když dokáže fanda Baníku Ostrava zabít fandu Sporty jenom proto, že je fandou jiného klubu... Tak když tuhle dokáže udělat fandouství fotbalový... Český prostředí, vyspělejší průmyslové i kulturně dotvárá průmyslové i kul-

Babičky se na vánoce těšeji...

PŮVODNÍ ROZHOVOR NN S HERCEM L.S.

turně Slovensko a jak jsem se nad tím nepozastavovali. Pouze mě byl každej spontenní čechoslovakista. Nebral Slováky, jukně že jsou něco jiného a: heleute... a voni... a my ne ně doplácíme... Nikdo z lidí, mezi kterými jsem se já pohyboval a pohybuj-

ji, poohlínal averze nemě. Najednou se ale ukázalo, že ve Slováckách je to silny. A to dokonce i u těch, který vlastně jakoby byli nechtěli rozdělení státu. Který neměli proti nám averzi. Přesto v nich to „slovenství“ bylo natolik, že přinejmenším mláky přihlíželi, jak si ty bili, ty fanatici, ty panacejonalisti udělali ze svých životních

ideálů, že ideál je naredit se jako Slovák. že tu samu o sobě je něco, před čím musí svět padnout na zadek. Jedinou šanci, jak zachránit Slovensko, bylo, že Slováci sami křiklounům zuvrhnu hubu. To ale nestáčí být jukousi mlčici většinou. Mláci většina polom šla a zuollo Mečíru. Ve chvíli, kdy jsem se poprvé dočet, že Mečiar je nejpouhorejším politikem na Slovensku, jsem byl ugléten z čechoslovákismu. U tu chvíli jsem řekl: my se od nich musíme oddělit i kdyby nechtěli.

NN: Když už jste začal o tom fanděti. Komu fandite vy, tak, vůbec?

L.S.: Já nejsem fonda. Neřídím v tom smyslu, že si člověk vezme do hlavy něco nepodstatného, jako je třeba chtít, aby uhlírala Sparta nad Slávii. To je pro život tak nedůležitý... Ale proč ne, proč nebejt takový fonda, že si dva komarádi řekou: hele, já jsem sparťan, já jsem slávista a teď jsme vám to nandali, co...: O je tu všechno v humoru. Ale já myslím tu fandouství, že se člověku z duševní omezenosti zůží obzor na to, že život je to, jestli ughraje Sparta nebo Slávin. Tuhle fandouství nepěstuju a neužívám.

NN: A pokud jde o fandouství politické?

L.S.: To taky není fandouství.
(Dokončení na straně 14)

*Hrdé vianoce
Slovenskému
Národnímu novinám
Tříje
Vyzdvíhame i v roce 1994*

Vážení čtenáři

NN,

te nám to ateklo, viděte! Další rok máme za sebou a další rok mají za sebou také vaše NRŠE NOVINY. Uživaté NN to byl uskutečný rok důležitý. Nezávislý

Třebeňský občasník jste dostávali do rukou v nové grafické úpravě a počet vydání se letos překvapil do druhé stovky. Už Janom ten počet vydaných čísel motivuje do další práce a zároveň zavazuje.

Zavazuje udržet a v rámci možnosti zkvalitnit obsah i formu NN. Jednoduché to nebude už proto, že nároky a požadavky čtenářů jsou různé a není na světě člověk ten, aby...

Každopádně budeme všichni rádi, když zájem o noviny bude člespoň takový, jako byl v tomto končícím roce. Jistě nás také těší, že některé naše zprávy jsou čas od času otiskovány v okresním deníku a že o NN mají zájem čtenáři i obecní úřady v okolních obcích. Radost máme také z toho, že se nám ve spolupráci s jinými organizacemi podařilo uspořádat kulturní a zábavní akce, které měly mezi občany vesměs příznivý ohlas.

Pochopitelně chceme touto cestou pokračovat. Nakolik nám to podmínky umožní, to ukáže čas. Jsme však optimisté, zvláště některí z nás.

U novém roce vám všem přeji pevné zdraví, nervy, hodně štěstí a lásky, schopnost radovat se i z malichernostmi. Dále vám přeji, abyste v každém

Babičky ...

DOKONČENÍ

Teď třeba si myslí, že je dobré, že má DDS také příznivců a že je dobré, že vyhrála volby. To není fandování, prostě se domnívám, že v této fázi vývoje naší společnosti je dobré, když je u moci Klaus a jeho strana. Můžu mít slovky výhled, ale nejsem návštěvnický, vím, že transformace společnosti je tak složitá a těžká, že by vůbec nemusela proběhnout. Ze by jsme mohli pohorjet a skončit „na smetišti dějin“ jako chudá, chudácká země, do které budou hrnout průmyslové státy hospodářskou pomoc. A nebu taky humanitární pomoc, když se tam budeme mydit. V transformaci, domnívám se, i se všem léta bolestí, vraždami, kriminalitou, se vším tím nepřijemným, nepoctivým, co v lidech je, se to přeci jen hýbá správným směrem. Teď je třeba podporovat silu, která je schopna pohyb naší káry udržovat v tom správném a důležitému směru.

NN: Řekněte mi taky něco veselého. Třeba že chystáte nový film...

L.S.: Chystám nový film. Ale všechno je to s obtížemi. Leží tu na mně jako těha, takže nemůžu být veselý. Na mě teď momentálně dolehly všechny problémy – osobní i společenský i pracovní. Dolehlý na mě se všim všudy a citím, že se s nima musím vyrovnávat způsobem, který mně činí obtíže. Mám rád mluvu, harmonii a jsou bohužel věci, které musíte řešit takzvaně těžké, drsně.

*číste NN našli ta, co vás zaujme. Svým redakčním kolegům přejí dobré nápadu a náměty a zejména šéfredaktorovi přejí, aby z některých z nás nemusel příspěvky doslova dolovat. Nevím ovšem, jestli se mu to spiní...
Hrdina jednoho českého*

NN: Prozradíte, o čem vás nový film bude?

L.S.: Je to pohádka. Měl by to být takové rodinné film, to je vždycky ctižádostí filmáře, aby chodili do kina i dospělí i děti. Je to film velice zvláštní výtvarně, nic podobného jsem ještě nikdy nedělal u myslím, že to ještě vůbec nikdo neudělal. Bude to nesporně zajímavá prace a bude to taky velký riziku a velký otázek, jestli se to pouede. Zvláštní to bude i tím, že tam budou hrát z herců, který lidí znaj, jenom Poliuka, dvě děti a jinak vlastně půjde o herce, který budou vypadat trošku jako loutky. Odehrává se tu jakoby za kulisu loutkového divadla. Jako Ilenku ze zrcadlem objeví svět, tak tam dvě děti objeví svět někde za přehradou z kulis a žijou ve světě, který je odvozený od světu loutkového. Je to film strašně složitý. Pouštím se na půdu, po které přede mnou nikdo nešel.

Už víte, jak prožijete letošní pánoce? Lidi, v Černosicích?

L.S.: Asi pojedem k babičce, juku vždycky, do Prahy. Možná, že si v Černosicích taky uděláme strávovánku, ale to je myslím i taková naše rodinná tradice, že svátky trávíme s babičkama. Babička slí tam napeče a připraví a má radost, když nám chutná. Babičky se na vás vše vždycky moc těší...

Děkuji za rozhovor

* Miloslav TRÝDL
Foto autor

slimu říká: „Budeme na sebe hodit!“ Zkusme se podle tohoto zvolání chovat, a to nejen u roce 1994! Váš

* Jiří PETŘÍŠ

Legrační kováři

JOSEF A EMIL PIŠKÁČKOVÉ

Na přelomu století se o legrači ve Třebani starali hluvně naši kováři, Josef a Emil Piskáčkové. Emil byl asi o pět let mladší. V chalupě čp. 17 měli jen jednu ženu, manželku Josefovou, statnou a říznou pení Marii. Te obo bretry slátila – jak se tehdy říkalo – ukočírovat. Emil se nikdy neženil.

UÍTE (O BEATLES), ŽE...

... rozhlasové stanice po celém světě vysílají průměrně každou hodinu dvě skladby od Beatles?

... skladba Yesterday se v americkém rozhlasu hrála už 5,6 milionkrát a stále se hraje sedmsetčtrnáctkrát za den v nejrůznějších verzích?

... většinu autorských práv na skladby Beatles skoupil na záruka čestným způsobem Michael Jackson?

... firma Coca Cola nabízela Beatles miliony, aby mohla jejich hudbu použít k reklamním účelům? Pokaždé odmítli. Jackson nováhá a prodává. Například All you need is love firmě Panasnic, Revolution firmě na výrobu sportovních bot a Good day, sunshine jisté cukrářské firmě.

... svůj pověstný účes začali Beatles nosit v listopadu roku 1960 v Hamburku? Jako první s ním přišel tehdejší baskytarista Stuart Sutcliffe, Paul, John i George se mu smál až se za břicho popadal a prohlásili, že tak směšně by se v životě neučesali. Dně čtrnácti dnů

Kovárnou, která stála asi v místě dnešní zastřelené vývěsní tabule mezi čp. 96 a 17, měli nízkou, se dvěma okénky; jedním směrem k lipě, ale to jim později zakryla stavba staré hasičské zbrojnici, a druhé k potoku. Mezi kovárnou na jednom břehu a čp. 24 na druhém býval v potoci brod. Vody tu bývalo nejvýše tak 10 cm, a tak byly v brodu položeny plaché kameny, po nichž děvčata i panímařky běhaly pro nákup do tehdy jediného obchodu s potravinami pana Aloise Roztočila v čp. 24. Kováři v nestřelené chvíli podložili některý z kamenů malým kamínkem tak, že se viklal. Ženská pak běžela, skočila na kámen, ten se pohnul a ona už seděla ve vodě. Nosily se tehdy sukně dlouhé až na zem a kováři okénkem sledovali. Jak se

tek byli učesani všichni. Ze rok většina mladých v Liverpoolu a za tři roky na celém světě.

... 11.9. 1962 nahrávali Beatles svůj první singl? Měli na to jen několik hodin v okrajovém čase studia. Ze pár let byl ve stejném studiu připraven čtyřiaudacet hodin denně zvukový mistr, tým techniků a neustále teplý čaj, kdyby hoši náhodou chtěli tvorit.

... šéfdirigent newyorské filharmonie, autor hudby k muzikálu West Side Story Leonard Bernstein, mimořádem soused Lenona v Dakotě, prohlásil, že hudba Beatles je stejně tak dobrá a nesmrtelná jako hudba Schuberta, Brahmsa, Beethovena či Bacha?

ty sukně ve vodě nedouvoji jako balóny.

Ale dělali i jiné taškurny. Každému vymysleli přezdívku. Třeba truhláři Veselému u čp. 23 říkali Truhelka a hmotnému sedláčkovi Mejstříkovi z čp. 27 Mejtronda. Už před první světovou válkou učili i v okolních obcích moderním tančům. Hlavně prý jim šlo tehdy populární „šimi“ a paní Marii dalo hodně práce, aby v přípravě na sobotní tancovačku nezaúfeli kovárnou už ve čtvrtek odpoledne.

Josef byl rozvážnější, měně mluvil, ale lišák to byl podštítý, zato Emil byl fanfarón a prvnířní pytlák. Po smrti paní Marie si k sobě vzali vdovu Špačkovou a brzy oba onemocněli zápallem plic a v jednom dni zemřeli. O jejich pohřbu bušili okolní kováři u kovárně na kovadlinu, a to bylo naposledy, kdy se tento zvuk u naši obci ozval. Několik měsíců potom kovárnou zbořili.

* Arnošt TUČEK

... raketu se zesnulým Leonardem Bernsteinem byla nakládána do pohřebního vozu na stejném místě, kde byl zastřelen John Lennon?

... Češi a Slováci jsou všude a nechyběli ani v týmu kolem Beatles? Dá se říci, že dvorním fotografem Beatles byl Slovák ze Žiliny, Dežo Hofman. Když Beatles byli už milionáři a trápilo je, že 94 % jejich příjmu jde do státní kasny, hledali finančníka, který by vymyslel nějakou daňovou kličku. To, s čím si nevěděla rády řada britských odborníků na daně, lehce vyřešil čech, dr. Valtr Strach.

* Připravil Martin STARÝ

Ušechno je jinak,
mají milí, a když ne
ušechno, tak alespoň něco.
Budejť by ne - rok je suč.
Byl pro nás, našenovinové
redakční rádce, a poznání
klidnějším, než roky
předchozí. Žádné kolapsy
tiskárny, žádné problémy s
panézi, žádné opletacky s
černými šerify. Nic. Tedy

zaplatípámu. Jedeme už
čtvrtým rokem po stejných
kolejích a snad už to
konečně začne být trochu
vídět. Uvažujeme se,
„konzervativně“,
alespoň tedy tímto
způsobem.

Ale nenudíme se. Doufáme,
že i vy jste zaznamenali
úzražný posun v obsahu
Našich novin. Méně
dlouhých, obecných článků,
více zpráv ze Třebaně a
okolí. Nová hlavoláčka a jiné
titulky. Osuštěný tým lidí
a pestřejší skladba článků.
Tady nás právě výše
zmíněné koleje vedou a
snad je to směr správný.
Pokud ne, stěžujte si.
Nikoli na nádraží, nám.
Když si tak hlučnou nechám
proběhnout uplynulé
měsíce ještě neskončeného
roku, nezbývá, než se
sebeuspokojením mně
vlastním konstatovat, že
jsme teccos stihli jeksi i
mimo redakční hájemství.
Dětský karneval, dětský
den, masopust a Benátskou
noc (ve spotupraci s
IMPULSEM, dej jim Perun
učňau slávu). Stihli jsme
oušem také dva magazíny,
dětského Šíkušku a skvost,
jenž právě držíte v ruce a
s odřenýma ušima jsme
stihli i pohledy Zedni
Třebaně. Něco jsme ale
určitě také nestihli, i když
mě zrovna nepadlo, co.

Zimní dovádění

* Marie KLOUBKOVÁ

Do kolečka, do kolečka,
pozají mrazík severák.
Tačili se čím dál více,
uznikla z laha tobanička.

Tanký rompouch na ně kouá,
za slízchy ve dobu dívá.
Dajte pozor, divoči,
tuhle vám moc nestuší.

Sněhušek se rozšíruje,
severák okřikuje.
Určitě mě porazíte,
těchto mě potazíte.

Severák se lomu směl,
máme přece velký bál.
Mají plno kuráža,
mrazík jim to ukáže.

Za ruce se vzali,
hlasilé se smáli.
Severák se do smek,
mrazík, ten se hrozne tek.

Do potoka spadli oba,
rázem zamrzla u nám voda.
Pepík volá na Kačku,
hutí, máme klouzačku!

Pokud jsme ještě někomu
cokoliv nestibovali, ozvete
se.

Moc mé mrzi, že pořád ne
nemůžeme najít společnou
řeč s obecním úřadem. A
ta, prosím, i přesto, že 40%
členů redakční rady zasedá
i v obecním zastupitelstvu.
Mrzi mě, že musíme znova
a znova někoho
přesvědčovat, že nám jde o
to samé, oč jde rychle. Abyste
Třebaně za něco stála, resp.,
aby stála spis za víc, než
za mň. I my děláme svoji
práci dobrovolně, stejně
jako vy, uážení radní, i my
jí obětujieme svůj volný
čas, jako vy, i my toho za
ní máme prambo, tak jako
vy, i nám za ní sema temo
spilaři. Jenomže, mi se
nechcem dát, a proto mě
mrzi, že každou zprávu
abychom z vás páčili
heverem, že kritiku v NN u
lepším případě velkoryse
přehlížíte a necitíte
potřebu na ni jakýmkoliv
způsobem reagovat.
Tříčtvrté roku jsme museli
psát o opuštěném vraku u
nádraží a někoho z
obecních radních ani
nenapadlo čtenářům
uvést, že neodstrojená
auta na skládkách neberou

a že tedy obecní úřad
hledá jiné řešení. Třeba.
Stačí ihoustat ve starých
číslech NN a bledat rubriku
Co vy ná... Kolik jen už se
tam objevila námětů a
kolik z nich sa dočkalo
kompetentní odpovědi...? A
příjem pravé tenhle
sloupek by se mohl stát
ideálním místem pro
veřejnou diskusi. O
čemkoliv.

Nic. Jsou vánoce a co
nevídět tu máme nový rok.
Přeju vám do něj to, co
sobě. Ať to, co mě štvalo a
mrzelo do teď, už mě
nepřeskok nestane a nemrzi.
Vyděláme na tom ušlchni,
usáde se. A taky ať je ze
Zedni Třebaně co nejdřív
bohatá a prosperující
vesnice, plná spokojených
Třebanáků, hrdých na to, že
žijí právě tady a nikde
jinde. Prostě, ať je za rok
zase UŠECHNO JINAK! Mějte
se.

* Miloslav FRÝDL

Malá jedlička

A ZAS UŽ TU BYLY VÁNOCE

A zas už tu byly vánoce. Malá Jedlička stála na stole, na ni hořely tři svíčky, visele několik červených jablíček, pár cukrem ojiněných perničků a několik šišek, které dal les. Na stole byl svícinek, taky ze dvou šišek a mezi nimi stála červená svíčka a hořela o svítila, aby viděla všechno kolem sebe, aby ji nic neušlo z té tiché sváteční krásy. Tři svíčky na vloženém stromku ozářovaly zavěšené šišky a všem se zdálo, že zářily na stromě, jako hvězdičky na nebi. Dětem, co šišky v lese sesbíraly a střežily je do vánoček jako oko v hlavě, teď dělaly radost. Užily si myslily, že je do vánoček ani neuhradí. Škemraly o ně veverky, které by v nich nasly pro sebe trochu té dobroty, ale i ohniček je chtěl. On přece zahřívá a vaří. Bylo těžké je teď uhlídat, ale teď už zdobí stromeček a náramně jim to sluší. Světelnice oživá dětskými hlásky. Zpívají koledy. Doznala poslední a matka zvala děti ke sváteční večeři. Polévka z pravé kapří hlavy. Tu dostala maminka od sousedovic Toníka. A potom houbový kuba.

Dva dárečky pačlivě zabaleny a převázané hezkou šňůrkou lákaly děti už hezkou chvíli. Konečně! Mamínčino cinknutí čimsi o sváteční skleničku nahradilo zvonek. Ten pravý v chalupě nebyl. „Panenka a má tak krásné šaty, jak jí to sluší,“ vykřikla čtyřletá dívčenka a vykulila svá modrá očka a slíkala hadrounu panenku pod nos své starší sestry. Ta ale zatím pokukovala po druhém balíčku. Byl malý, hranatý a tajemný. U malé krabičce na tenkém přízovém řetízku byl zavěšen malý košíček. Pecku a pilniček brávala chudá, ale obětavá vdova po několika večerů do svých rukou a dlouho do noci připravovala radost své starší dcerce. Teď mamilka držela obě své holčičky v náruči. Libaly ji, děkovaly a slibovaly poslušnost. U tom nejzadnější koutku pod stromkem byl schovaný dárek pro maminku. Kytička vánočního jmeli.

Sváteční ticho hildalo spánek chudé, unavené ženy, která po mužově smrti těžce vychovávala své dvě dcery. Rivenky tlise oddechovaly. Zdálo se jim o krásném stědrém večeru, o jedličce a několika šiškách, které jí zdobili a které ochránily před vavárikou a ohničkem. Najednou se při zpívání jedné koledy vělévka se šiškou stála vic a vic na klášti, jakoby už nebylo suchú a lehkú, ale těžkú. I maminka se diví, co se to s tou větuškou

děje. Jakmile koleda dozněla, u té chvíli z boroulicové šíšky začaly na zem padat samé peníze. Útek děvčátko probudil. To byl ale sen!

U kamenech Ještě praskal oheň a šířil kolem sebe teplo, ale i štěstí, které v chudých chalupách bývá. Na stole stála jedlička a na ní několik boroulicových šišek... Venku bylo ticho a větvě staré borouče se kymácely v blízce chumelenici. Všude doznula tichá písčná svaté koledy.

* Marie KLUBKOVÁ

Školáčkům

Pospíchám k vám, milé děti, s vánočním přáním. Přichází snad ty nejhezčí a zvláště vám, dětmi, nejočekávanější svátky. Přeji vás vám učitele a vám všem klidné jejich prožití, mnoho radosti z dárečků a krásné chvíliky prožité u stromečku se svými blízkými. Zazpivejte si s radíci a sourozenci koledy, hodně koled, které tak patří k tému krásným svátkům. Budete veselé a radujte se tak, jak se zpívá snad v nejhezčí a nejznámější vánoční koledě - Narodil se Kristus Pán.

Přeji vám, aby o prázdninách napadlo hodně sněhu, aby zamrzly rybníky a naše řeka, abyste užily sáňkování, lyžování, koulování, klouzačky a bruslení. Ať vám mrazem zčervenají líčka, však vás brzo zaujmou školáčka!

Bodostné vánoce a šťastný nový rok 1994 vám za Naše noviny ještě jednou přeje Vaše

* Marie KLUBKOVÁ

Jak se z králičků stávají králici

Když chlupatá kulička udělá hop, je to králiček. Místo uší má ouško, žádné běhy, ale čtyři tlapky a ocásek pírko je bílý, černý, šedivý anebo strakatý chomáček.

Tak nějak vypadá i nás Hopkin. Čumáčkem poškuhává a hýbe vousky i ve spánku. Není černý ani bílý, hnědý ani šedivý, Hopkin má oboje všechno kousek. U králikárny má sedm brášek, ušatou mámu a misku na vodu. Krmení a vodu do misky mu nosím já. Bráškové i máma jsou u důlka hněd, jak se objevim. Ale Hopkin nespěchá, necpe se, nesírká, čeká klidně užadu. Ví, že se na něj dostane, a v tom se nepletí, protože Hopkina krmím zvláště. U jídla se sice mluvit nemá, ale my dva si pří krmení povídáme. O čem? Například o králičích snech.

„Když prší,“ povídá Hopkin, „usínám rychle. Kopky tančují po střeše a fouká studený vítr. Ale u nás je teplo, opřeme se jeden o druhého a zachumláme do slámy. Usnu dřív, než by se řeklo: spí. Tak spím a přijde ke mně sen. Na jednou nesedím u králikárny a vůbec nejsem mrňavý. Proháním se po zelené louce s kopretinami a zvonky a nohy mám jako žlorať. Taky uši mi narostou dlouhé jak člověčí ruka, takže už nejsem žádný králiček, kterého by mohli zašlápnout. Přeměruju louku velikými skoky a moje nohy mě všude donesou. Uši slyší kdejaký šramot, a když pijí vodu z potoka, vidí, jak mi sluší. A utom ho uvidím, toulavého psal Běží a šmejdí nosem po zemi, ani si neušimne, že nad ním stojím já. Tak ně psa křiknu: „Kam ten spěch? Nochceš si se mnou hrát na honěnou?“ Uřepne si na zadek, nž to u něm hrkne. Pak zvedne oči ke mně nahoru – a dá se do běhu, jako bych už honil. Ani nepočká, nž řeknu: ted! A pak že jsou toulaví psi strašni... S kým já si tedy budu hrát? A hele, nad mnou krouží pták. Mává silnými křídly, až to dělá vítr. „Poleť sem dolů!,“ křiknu na ptáka. Zastaví se ve vzdachu Jakoby už mlíří ke mně, ale pak uzlétne a rychle plachtí pryč. Velcí ptáci nejsou vůbec hraví, a já bych si tolik hrál... Od lesa se na louku plíží liška. Vidím ji zdaleka a běžím ji naproti na svých dlouhých nohách. Ale zrzka se vyděsí, jen mě zahlédne. „Tys' ještě neulděla králička?,“ volám za ni, ale ona už palněji zpátky k lesu.

Mít dvoumetrové nohy a dlouhatánské uši

je moc pěkné, ale jeden si nepohraje, každý před ním utíká... A tak si řeknu, že se vrátím zpátky domů; s brášky bude větší legrace a máma mě pochuvali, že tak pěkně rostu. Jenomže, ouha – copak se ted vejdu do králikárny? Ani jedno ucho tam nestrčím. Děkuju pěkně za takové nohy, já se z toho snu radši probudím!“ Hopkin dovyprávěl a já si ho prohlížím zblízka; zas je to malá chlupatá kulička se čtyřmi tlapkami a strakatým ocáskem. Ale rozumek už to není králiček, z Hopkina se stal králik.

* Zuzana ŠMERGLOVÁ

Narodil se Kristus Pán

Babičko, vyprávěj, žádají děti. Víš, tu pohádku o Ježíškovi, jak se narodil v jesličkách. Babička pohlédla láskyplně na dva páry dětských očí, přivinula děti k sobě, usmála se a pokývala hlavou. Ve světnici bylo teplo, u kamenech praskala pravě přiložená voňavá polinka. Za okny šero, soumrak se skláněl nad vesničkou a sněhouvá vlničky poletovaly a zdobili přírodu. Byl pravě poslední večer před narozením Pána. Děti se ztíšily a dychtivě čekaly na babiččino vyprávění.

Před dávnými časy, blízko města Betléma, násli pastýři stádo svých oveček. Na jednou se na nebi objevilo velké světlo a pastýře ozářilo. Toť se rozumí, že se pastýři uglekali. To světlo, to byl děl Boží posel – anděl, a ten promluvil k pastýřům. Nehojet se, přináším vám a všem lidem na zemi radostnou novinu! Ve městě Betléme, ve chlévě, se narodilo děťátko. Je oplněná plenkami a položeno v jesličkách. Nad chlévem svítí jesná hvězda. Nad chlapcem se sklání jeho matka Maria a Josef. Josef, to byl spravedlivý muž a měl Marii moc rád a ušude ji chránil. Když andělský posel zmizel, zůstali pastýři sami. Rozhodli se, že se hned vydají na cestu do Betléma. Spěchali. U Betlému, v jednom chlévě, nad kterým zářilo hvězdné, našli Marii, Josefa a děťátko, které leželo u Jeslích. Osmého dne po narození dostalo jménn Ježíš. Pastýři už po cestě potkávali mnoha lidí, kteří spěchali k Betlému. Každý nesl nějaký dárek. Jeden nesl ovačku, druhý pecen chleba, třetí pišťalku, každý to, co měl. Hluboce se před děťátkem kloněl. Přišli zdaleka i tři moudří muži, říká se jim mudrci. I ti se Ježíškovi kloněli a přinesli mu mnoho

(Dokončení na straně 19)

vzácných darů.

Do babičina vyprávění se náhle ozval dětský hlásek. A proč babičko všechni za děfátkem šli a nesli mu dárky? Babička se usmála, pohledala dívence po vláskách a ve vyprávění pokračovala. To bylo proto, že se lidé dozvěděli, že ten, co se právě narodil, bude mít každého rád, že bude všechny lidé chránit, jim pomáhat, že bude stále s námi se všemi. A proto se štědrém dnu říká Štědrý, že jsme právě tento den byli tak štědře obdarováni. Obdarování tím, že se nám narodil Ježíšek. Od té doby bývá zvykem v tuto dobu mít doma stromeček, pod ním „bellém“, dostávat dárky, máte sváteční štědrovou večeři a zpíváte krásné vánoční koledy.

Kukačka na hodinách osmkrát zakukala. Ale teď, děti, honem do postýlek.

Usnuly. Co se jim asi zdálo pod dojmem babičina vyprávění? Možná o štědrém dni a večeři, o té koždouradní kráse, o tom, jak zpívají u světlem ozářeného

Narodil se...

DOKONČENÍ

stromku tu nejkrásnější koledu: Narodil se Kristus Pán.

Blohu ještě hleděla babička s tou nejnářejší něhou na spící děti. Tolik by jího ještě chtěla vyprávět. Ještě tuto mnoho neví a ona jí to přeci říci musí. Venku už je tma a stromy hrde nesou sněhouvou nadílku. Ozářené měsícem vypadají jako princezny oděně v bílém hávu. Ve světici je šero. Babička pokleká před křížem s ukřížovaným Kristem, otevře svou starou modlitební knížku a znamená se velkým křížem. Začíná její každovečerní modlitba...

* Marie KLOUBKOVÁ

Test o Třebani

VÍTĚZ DOSTANE 100 Kč

Samozřejmě, že ve vánočněslušenském „speciálu“ nemůže chybět třebanský test. Kdo jej využítl správně, do 7. ledna odpovídá doručí M. Kloubkové (267 29 Zadní Třebaň 23, popř. M. Frýdlovi Z.T. 96) a bude vylosován může se těšit na stokorunovou odměnu, popř. knihu.

1/ U někem občasníku vyčází četba na pokračování o životě známé operní pěvkyně. Účinkovala hlavní hrdinka pouze na operních scénách?

a/ NN
b/ u jedne z hlavních rolí se objevila také na filmovém plátně

c/ výjimečně zaskakovala za primabalerinu v baletu Labutí jezero;

2/ Občané naši obce si občas vzpomenou na poslední „velkou vodu“ ve Třebani. Kdy to bylo?

a/ v roce 1981
b/ v roce 1984
c/ v roce 1985;

3/ O kulturní akce se mj. v naší obci stará spolek mlá-

dých lidí. Spolu s NN se podílel na přípravě Benátské noci či Masopustu. Jak se tato skupina nadšenců jmenuje?

a/ IMPACT

b/ IMPULS

c/ INSINKI;

4/ Letošní tradiční staročeské máje se konaly v nezvyklém termínu. Jaký je správný termín konání zadnětřebanských májů?

a/ první sobota v květnu

b/ druhá sobota v květnu

c/ poslední sobota v květnu;

5/ V restauračních zařízeních ve Třebani se čepuje známá značka piva. Která?

a/ Velkopopovický kozel

b/ Gambrinus

c/ Staropramen;

6/ Otázka pro sportouce. Kdo je nejlepším střelcem zadnětřebanského fotbalového A-mužstva?

a/ M. Hrubý

b/ M. Zimánek

c/ M. Pišná;

7/ U sportu ještě chvíli zůstaneme. Před lety se pravidelně o prázdninách rekreaoval na ostrově známý fotbalista, pověstný trest-

nými kopy a přesnými příhrávkami. Byl to...

a/ F. Veselý

b/ J. Berger

c/ R. Panenka;

8/ Nedávno omluvil pedesátiny známý zpěvák, který také svého času koncertoval v místním kulturním domě. Kdo to byl?

a/ K. Gott

b/ I. Neckář

c/ K. Černoch;

9/ K masopustnímu průvodu patří pochopitelně také medvěd. Kdo byl schován za maskou medvěda tento rok?

a/ J. Lahelko

b/ J. Šehák

c/ M. Pišná

10/ Příští rok budeme volit nové obecní zastupitelstvo. Kdy to bude?

a/ v červnu

b/ v květnu

c/ v listopadu

11/ Tento test pro vás připravil...

a/ miř

b/ M.K.

c/ Máč

* JIŘÍ PETŘÍŠ

Křížovka NN

Na vylosovaného autora správně vyplňtěné tajenky čeká cena věnovaná Halinou Horňákovou - nákup v hodnotě 400 korun v jejím obchodě levnými oděvy. Řešení je třeba dopravit do 7. ledna pí. Kloubkavé (267/29 Zadní Třebaň 23).

(NN)

Tato křížovku sponzoruje firma

LEVNÉ ODEVY

Halina Horňáková, Zadní Třebaň

●	Blf. velo- tok	ZAČA- TEK T.J.	Jde o em- penku	●	Stop	Měra v Utre- žili	Dk- tejst. lisy	●	Opu- chtila	Ozvo- valč Colema	SPZ Trans- line	●	Dom. zvle	●		Hoyer zahl. číslo	KONEC TAFN KY	Evo- perka	
Osně- zajm.				●		Cíl. v- cení			Kopi						Uměn- í umění ky	Para- vila ky			
Dětský oděv																Pra- mu			
																Bábač			
●	Město na odvě-															Zn. čs etadel			
	Známka																		
Hus- pody- ně																Dětský oděv			
																Inčity Plastové			
Domá- ceny Aroma																		Nás- mlékár- nický podnik	
Oranž- ky																			
Zk. vohrd- v žině						Vozkova ct.													
						Běžn. komu													
Moda																			
Nároč- ná mra						Pučov. Kutná Hora													
						Bavil. ce													
Prach- květiny																			
A3																			
Čín. žen. jméno						Nábo. do vzduchu													
Lepák Př.																			
Kouř																			
Jedon ze smyslů																			
Před- Inovka																			
Výroč- ník																			
Sed- mý z- dlic																			

Připravil Petr PŘIVORA
Tech. zprav. -LL-

MAGAZÍN NN - předvánočně-předsilvestrovské vydání nezávislého třebáňského občasníku. Řídí redakční rada - M. Kloubková, Ing. A. Tuček, J. Malý, J. Petříšek, rediguje M. Frýdl. Sestavili M. Frýdl, spolupráce E. Malá, J. Malý. Tisk UTAH Praha. Registrováno RK ÚO Beroun pod číslem 320200990. Uzávěrka 14. prosince 1993.